

26.5. Podobenství o boháči a Lazarovi (L 16,19-31)

2.6. Podobenství o soudci a vdově (L 18,1-8)

Program pro střední generaci – čtvrtek 19.30

27.5. Věra Lukášová o obchůdku Jeden svět

Program pro starší věkem – úterý 14.30

11.5. Alena Zikmundová o cestě do českých vesnic na Ukrajině

18.5. Martin T. Zikmund o knize Wladysława Szpilmana „Pianista“

25.5. Martin T. Zikmund o básníku a literátu Josefu Horovi

V sobotu 8.5. a v neděli 9.5. se část sboru účastní zájezdu do Bzence.

V neděli 9.5. v 17.00 se na faře v 1. patře koná mimořádné diskusní setkání o otázce odsunu Němců z Československa, pořádané akademickou YMCA a místním odborem Kostnické jednoty Praha 2. Jde o pokračování rozhovoru, který byl před časem veden na stránkách Evangelického týdeníku Kostnické jiskry. Jste srdečně zváni.

Ve dnech 13.5.-16.5. bude probíhat v kostele a sborových prostorech jednání synodu ČCE. Všechna jednání, která nejsou prohlášena za neveřejná, je možno sledovat z kruchty. V neděli 16.5. v 9.30 se uskuteční společné bohoslužby synodu a vinohradského sboru.

Na Svatodušní neděli dne 30.5. v 9.30 se budou konat bohoslužby s konfirmací Vojtěcha Kantora.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redaktory jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz) a Jana Šarounová (sarounova@quick.cz). Sazbu a internetové vydání připravuje Jan Šaroun (saroun@quick.cz). Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Náklady na tisk tohoto čísla činily 7 Kč. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Květen 2004, číslo 42

Usilujte o vyšší dary

1. Kor 12,31

Apoštol nás pobízí k dynamice, pohybu, úsilí. Křesťanský sbor má podle Písma úkol, cíl, vizi. Máme budovat dospělé charismatické společenství. Máme duchovně růst. Tento růst má své projevy viditelné i méně viditelné. S vděčností lze konstatovat, že se nám podařilo posílit některé formy liturgie a diakonie (např. vysluhování svaté Večeře Páně v celém velikonočním období, rozšíření křesťanské služby, mateřské centrum, atp.). Nemůžeme si stěžovat na to, že zde není dost nových tváří, nových pracovníků. A přece je nám třeba vnitřního růstu, duchovní obnovy, touhy po životě v posvěcení. I mezi námi se občas prosazuje nízká člověčina na úkor touhy po vyšších darech. I mezi námi tu i tam dochází ke zbytečným nedorozuměním a napětím. Tam, kde se něco daří z Božího ducha, se také ten Zlý snaží dílo pokazit. Tam, kde kvete sbor, může jej ten starý nepřítel rozkládat zevnitř, byť jen přízemními klevetami. Ty jsou vždy projevem nedostatku odvahy i čistého svědomí. Proti tomu však Písmo nabízí efektivní obranu: usilování o vyšší dary, exkluzivní nabídku Ducha. To, co je z ní nejvzácnější, jmenuje apoštol na samém konci své slavné „chvály svaté lásky“: „A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.“ LÁSKA se může stále znovu stávat vlastním principem i důsledkem „lámání chleba“ při stolu Páně. Jde jen o to, abychom onomu častějšímu stolování byli hodni svým přístupem. Abychom si uměli vyčistit vztahy, vyříkat si nesrovnalosti, odpustit si a vyjít společně ke službě starým i těm docela malým. Aby se sbor stával společenstvím jak společné víry, tak vzájemné důvěry, a tedy i místem, kde se pěstuje živá naděje nejen pro zítřek, nýbrž i pro dnešek, nejen pro jednotlivce, ale i pro celek. Vždyť stůl Páně, bere-li se vážně, proráží hráze nedorozumění a vytváří novou skutečnost, nový lid. Nikoli sbor kamarádů a kamarádek, ale sestry a bratry, přátele Kristovy, vyvolený lid zakořeněný v jiné půdě, než bývají pouze vzájemné sympatie: v utrpení, smrti a slavném vzkříšení Božího Syna. „Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.“ (1. Jan 4,11-12)

Pro Hrozen Martin T. Zikmund

Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili

Z kázání na Vinohradech v neděli Quasimodo geniti, 18. dubna 2004

Čtení: 1 Kr 19,9-12

Text: *Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud neuvídím na jeho rukou stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (Jan 20,19-29)*

Milé sestry a bratři,
rád bych zdůraznil dva zvlášť jemné a intimní momenty dnešního příběhu.

Ten první: Čtli jsme, že Ježíš „na ně dechl“. Takto jim předává Ducha svatého. Jinde v Bibli čteme o Duchu svatém jako o uragánu nebo vichřici. Zde je to Ježíšův dech. Takto jemně nám Ježíš dává svého Ducha. Jeden docela osobní příklad: Náš adoptivní syn je mentálně postižený. Prvních osm měsíců svého života prožil v porodnici. Když jsme si ho přivezli domů, nereagoval na zvuk ani na hlas. Lékaři sice tvrdili, že sluch je v pořádku, ale nám to tak nepřipadalo. Jednou jsem si však syna posadil na klín a do ucha jsem mu začal pískat písničku. V tu chvíli ucítil na tváři závan mého pískání a zřejmě si poprvé v životě uvědomil, že tenhle hlas patří jemu osobně. V nemocnici bylo jistě spousta hlasů a lomozu. Nic z toho nepatřilo jemu osobně, teď se to však týkalo skutečně pouze jeho samého. Tak rozumím i slovům z evangelia – takto jemně a osobně k nám Ježíš přistupuje.

V textu také vidíme, k čemu takový přístup vede: k prvořadému poslání odpouštět. „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny“. To jsou důsledky toho, když mezi námi působí Duch svatý, kterého nám Pán Ježíš přislubuje. Kdo čte Bibli dál, zarazí ho možná to, co následuje: „a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Je dobré, když se umíme nad Bibli zarazit. Tento verš se totiž někdy vykládá nesprávně. Jako by obsahoval výzvu, že máme

- rozhodlo o kolektivní rezignaci členů staršovstva (důvody jsou popsány v poznámce bratra faráře) a současně připravovalo kandidátku na mimořádné volební shromáždění, které se bude konat 6.6.2004;
- pověřilo sestru Zdenu Novotnou a bratry Pavla Coufala, Matěje Chába a Jiřího Svobodu, aby společně se zástupkyněmi křesťanské služby stanovili požadavky na vybavení kuchyně po případné rekonstrukci;
- s radostí souhlasilo s přijetím manželů Joela a Lydie Rumlových z Olomouce za nové členy našeho sboru.

jaš

Mimořádné volební shromáždění

Na Trojiční neděli dne 6.6. v 9.30 se budou konat řádné bohoslužby a po nich mimořádné sborové shromáždění. Z důvodu chyby, které se dopustila v loňském roce mandátová komise, když zapoměla vypsát volbu na jedno uprázdněné presbyterské místo, a zároveň z důvodu srovnání začátku všech presbyterských mandátů, se staršovstvo rozhodlo podat společnou rezignaci a se svolením seniorátního výboru přikročit k nové volbě. Tato nová volba má tedy ryze formální důvody. Přesto prosíme, abyste k ní přistupovali s neformálním zájmem.

Abychom obsadili ve správném počtu nejen místa presbyterů, ale i náhradníků, budeme potřebovat také několik nových tváří. Ustavující schůze nového staršovstva se bude konat ve čtvrtek dne 10. června v 19.30. Při ní by měla proběhnout volba funkcionářů staršovstva a zároveň vybrána nová sborová sestra (s nástupem od 1.8. nebo od 1.9.). Prosíme o modlitební podporu pro všechna rozhodování, která máme před sebou, a vůbec pro činnost staršovstva i službu zaměstnanců sboru.

MTZ

Program sborových akcí

Biblické hodiny – středa 18.00

- 5.5.** Podobenství o marnotratném synu (L 15,11-32)
- 12.5.** Podobenství o nepoctivém správci (L 16,1-13)
- 19.5.** **biblická hodina se nekoná**
- 20.5.** *Svátek Nanebevstoupení Páně:*
 - 18.00 – Rozhovor staršovstva s konfirmandem Vojtěchem Kantorem
 - 19.00 – Shromáždění s biblickým výkladem (Mk 16,9-20)

ZN: Pod pojem „outdoorové aktivity“ se dnes zahrnují různé činnosti spojené s pobytem ve volné přírodě. Patří sem klasické „bojovky“, hra „O totem“, různé stopovačky, ale třeba také přespání v přírodě. Většina se toho odehrává v kolektivu. A to je vlastně cílem: budování vztahu v určité skupině a poznání vlastních možností. O „outdooringu“ mluví tzv. zážitková pedagogika. Je to nové slovo pro to, co ve skautských a turistických oddílech dávno znají. Novinkou je snad jenom to, že se tím s úspěchem zabývají i skupiny dospělých.

PS: *Berete neúplné rodiny? Ptám se v zastoupení Lucky a Marty, které by rády jely. A mohou jet i věkem starší?*

ZN: Samotné ženy (i muži) s malými dětmi jsou vítány. Budeme mít k dispozici auto, do Pacova to není daleko. Bude-li dětí více, připravíme pro ně i samostatný program. Ale to záleží na počtu přihlášených. Bude to klasický stanový tábor, kus od civilizace, s polní kuchyní, latrínami a mytím venku. Starší věkem nevyklučují, ale pobyt bude přece jen náročnější na fyzickou zdatnost. Zajistit klid a soukromí je na táborech vždycky trochu oříšek.

PS: *Co bude potřeba vzít s sebou? Tuším, že spacák, holiny...*

ZN: Samozřejmě, základní táborové vybavení. Pokud budou nutné nějaké speciality nebo pomůcky ke hrám, domluvíme se a dodatky k vybavení pošleme každému z účastníků.

PS: *Do kdy chceš mít závazné přihlášky?*

ZN: Abychom to mohli dobře naplánovat, vymyslet program a navrhnout rozpočet, vítáme přihlášky co nejdříve. Mám-li stanovit pevné datum, pak poslední květnový víkend, tedy do 30. května 2004.

PS: *Díky za rozhovor.*

Ptal se Petr Sláma, 29.dubna 2004

Ze staršovstva

Staršovstvo na svých schůzích 8. a 28.4.2004 mimo jiné:

- projednalo otázku organizace sborové práce po odchodu sborové sestry Ireny Šebestové: dočasně bude v květnu a červnu administrativní část úvazku vykonávat sestra Magda Jelínková;
- uspořádalo setkání s jednou z kandidátek na novou sborovou sestru a usneslo se podobná setkání zorganizovat i s ostatními uchazečkami;

rozhodovat o tom, komu odpustit a komu ne, každý jako takový malý papež. Ale to bychom se zpronevěřili modlitbě Páně. Tam přece prosíme: „*Odpust' nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům.*“

Moc se mi líbí váš prostřední obraz. Vidíme tam Ježíše, jak na Květnou neděli přijíždí na oslátku. Je to ale také Ježíš velkopáteční, s ranami, a ovšem také soudce všeho světa při posledním soudu. A jak soudí Kristus? Podívejte se na ty ruce – soudí tím, že žehná, soudí slovy „*Pokoj vám*“. Verši o odpouštění tedy rozumějme takto: Pokud někomu hříchy odpustíte, jsou mu odpuštěny. To je náš úkol. To druhé je varováním, které jen podtrhuje naši odpovědnost za to, aby se odpouštění skutečně dělo: Komu jste neodpustili, tomu zůstáváte odpuštění dlužni. Komu zůstáváme dlužni odpuštění? S touto otázkou procházejme nadcházejícím týdnem.

A teď k druhému intimnímu momentu příběhu. Tomáš nemůže uvěřit, a Pán Ježíš ho k víře vede. Tomáš vyjmenovává předpoklady, za nichž by uvěřil. Stanoví podmínky: „*Dokud nevidím..., dokud nevložím..., neuvěřím.*“ My bychom ho tak rádi poučili: Takhle to přece nejde, Tomáši. Ale Pán Ježíš Tomášovi nic nevyčítá, nepoučuje ho ani nenapomíná. Přichází, zdraví pozdravením pokoje a říká: „*Tomáši, polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a nohy a polož svůj prst do rány na mém boku.*“ Takto velkoryse přistupuje Pán Ježíš k Tomášovi. A nyní ten skutečně intimní moment. Ani slovo nepadne o tom, že by Tomáš nabídky využil. Přemožen velkorysostí Pána Ježíše, nemůže v tu chvíli dělat nic jiného než chválit a děkovat: „*Pán můj a Bůh můj*“. Tím řekl vše. Už nepotřebuje strkat prst do rány, Ježíš ho přivedl k víře. A pokračuje: „*Že jsi mě viděl, věříš.*“ Říká to takto, bez výčitky. Jedním dechem však říká těm, kteří Pána Ježíše v těle vidět nemohou: „*Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.*“ Zástupně za nás, za generace které přijdou později, je v Bibli Tomáš jako ten, kdo viděl a uvěřil. My nyní věříme díky svědectví zástupů novozákonních svědků, v jejichž řadách je i „nevěřící“ Tomáš. Blahoslavení, kteří neviděli, a přesto uvěřili. Amen.

Edgar Kellenberger, Liestal, Švýcarsko (kellenberger-sassi@bluewin.ch)

Sloužit tím, co mám

Z rozloučení s Vladimírem Chadimem, bývalým kurátorem vinohradského sboru

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele a Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. (1.Tim. 2,1 - 4)

Vladimír Chadim pocházel ze staré evangelické rodiny. Narodil se v Brně, téměř celý život však prožil v Praze. Kdyby toužil po kariéře a byl ochoten obětovat jí všechno, nepochybně by jí dosáhl. Byl pilný a přesný. V zaměstnání, v pojišťovně ve Spálené ulici, jsem ho navštívil jen jednou. Dodnes však mám v paměti nejen jeho velikou kancelář, snad v nejvyšším poschodí té honosné budovy, se vzácnými originály na zdi, ale i zřejmou úctu a respekt ostatních zaměstnanců. Do práce chodíval snad denně pěšky, domů se vracel pozdě. Soudím, že všechny večery – a někdy i celé dny své dovolené – věnoval církvi. Nebylo mnoho takových, kdo by byli ochotni 40 let vykonávat bez finanční odměny laické funkce ve sboru, v seniorátu, v synodní radě. Bratr Chadim zastával v některých letech dokonce dvě funkce současně. Patřil k lidem, kteří se svým vztahem k církvi nikdy netajili, měl svou církev rád a znal ji dobře. Znat a zároveň mít rád – to je ovšem spíše otázka rozhodnutí a odhodlání než citů a sympatií. Nevím, zda je mezi našimi současníky někdo, kdo by toho tolik věděl nejenom o lidech v církvi a jejich rodinných vazbách, ale i o církevních budovách, církevních zahradách a zahrádkách. Obávám se ovšem, že jeho nejbližší mu mohli vyčítat, že dává církvi přednost i před svou rodinou. Tak už to někdy u pracovníků v církvi bývá. Kritičtější ovšem jsme, když jsme mladší. Jak stárneme a začnou nám starosti s vlastními dětmi, býváme i k jiným rodičům shovívavější. Obávám se také, že někteří lidé v církvi mohou bratru Chadimovi také vyčítat, že někdy usiloval o smír tam, kde nebyl možný, usiloval o porozumění, i když stejně všichni rozuměli, o co v podstatě jde. Slušní lidé to mají v neslušné společnosti opravdu těžké! Přimlouvám se za jedině: zůstalo-li něco z našich výčitek až do této chvíle, pak nyní je čas, abychom to vše odložili a prosili Pána Boha o odpuštění. Odpuštění potřebujeme všichni. A prosím o jedině: Buďme vděční! Máme za co!

... abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To bylo základní, nejhlubší přání bratra Chadima. Žel, jeho doba takovým přáním nepřála. Tichý, klidný, zbožný život, jak si jej představoval on a jak si jej představovali tehdy také naši rodiče a rodiče našich přátel, nadšení účastníci sjezdů a konferencí akademické YMCA, byl generaci bratra Chadima odepřen. S úctou a s jistým pohnutím čtu dopisy svého strýčka, které posílal své budoucí ženě do Francie v polovině třicátých let minulého století.

Červen 1934

...Oběma se nám asi zasteskne, jsme někdy sami a potřebujeme laskavou tvář, milý úsměv i slovo. Víš, když člověk žije v tom prostředí, jež je stále i v rozporu s ním samotným a jež vyčerpává, hledá posilu a oporu. Nám slouží k tomu sbor, sdružení, jakožto obecnství lidí stejné víry, snah i cíle. Je to tedy boj mezi těmito dvěma břehy, mnohá úskalí, nebezpečí na nás denně

však nemohou dovolit platit školné. George je zatím ve 4. třídě a jeho prospěch je dobrý.

Pevně věřím, že výměna našeho „adoptivního“ dítěte nebude nikomu vadit. Vždyť James už své „adoptivní rodiče“ má a my můžeme pomoci někomu jinému.

V příštích číslech Hroznu bych ráda napsala více o Ugandě, o fungování projektu přímo na místě a o školním systému.

Jana Fučíková

Stany a Chýšky

Rozhovor se Zdenou Novotnou

PS: *Dubnový Hrozen přinesl pozvánku na stanový tábor u Velkých Chýšek. Spolu s Uličnými ho chystá Zdena Novotná. Pro koho je, Zdeno, tábor určen?*

ZN: Nápad připravit samostatný pobyt s programem pro mládež a dorost vznikl už loni ve Velké Lhotě. Když se nám podařilo zajistit vypůjčení stanového tábora s polní kuchyní, řekli jsme si, proč to omezovat jen na určitou věkovou skupinu. Vždyť mohou jet třeba i lidé s malými dětmi, mladí manželé atd. Zkrátka všichni, kdo jsou mladí duchem a chtějí si trochu hrát a sportovat, prožít trochu táborové romantiky. Jedinou podmínkou je právě chuť zapojit se.

PS: *S kým to celé organizuješ?*

ZN: Podle mých představ by se role účastníků a organizátorů měly lehce prolínat. Záleží to ale samozřejmě na chuti a ochotě. Někdo je prostě hravý a organizovat ho moc nebaví. Jiný zase není příliš soutěživý typ. Raději vymyslí hru nebo soutěž pro jiné. Naše role, tedy má, Bára a Petra Uličných a Filipa Krupičky, by měla být taková koordinátorská. Samozřejmě musíme jistit také základní servis (kuchyň, nákupy, dopravu atd.).

PS: *Jaký tam bude program?*

ZN: Měl by být volnější. Představuji si rámec, který by byl jednotícím prvkem pro různé hry nebo tvůrčí aktivity. Ty by pak konkrétně závisely na nápadech a iniciativě účastníků. Třeba - jen jako příklad - Afrika. Činnosti by pak zahrnovaly výrobu předmětů s domorodými motivy, hry s loveckou tematikou atd.

PS: *V minulém Hroznu píšeš o „outdoorových aktivitách“? To je právě tohle?*

jsme, jedli a zpívali. V obou sborech se hodně zpívá. Nemají hudební nástroj, ale vždy se najde žena, která zpěv vede.

Všichni jsme byli ubytováni u sestry Marie Provazníkové, která je kazatelkou sboru. Je vděčná, že může jezdit v zimě na farářský kurz do Prahy, odkud si přiváží nové podněty a znalosti. Stará se o tři malé děti své zemřelé dcery, zvládá hospodářství i službu kazatelskou a organizační v místním sboru. A jako v Bohemce, i ve Veselynivce nám „šikovali“ obědy a večere dvojí Provazníkoví, Sverdlovovi, dvojí Zlatníkoví, sestra Suchánková, svačinu babička Sedláčková, Jula, Pisarenkovi. S rozpuštěním družstva se vyrovnali, peněz je málo, ale to není jejich přední hodnota. Rádi se setkávají ve „shromáždění“, které spojuje národnost s vírou otců a matek, jsou hrdí na své češství i věrní evangelické víře.

Jeden den jsme zajeli do příslušného krajského města Oděsy, kde jsme navštívili Český domov. V tomto spolku se každý měsíc setkávají oděští Češi, učí se česky, zpívají české písně, děvčata mají taneční skupinu, která vystupuje na veřejnosti a tančí české lidové tance.

Naši bratři a sestry jsou rádi, že na ně nezapomínáme. Bohemští i veselynivští velice pozdravují i náš sbor, jsou vděční za náš zájem, který je pro ně povzbuzením. Navrátila jsem se se silnými dojmy z míst nám vzdálených, a přece velice blízkých.

Alena Zikmundová

Adopce na dálku[®] – malá změna

Malým nedopatřením ze strany Arcidiecézní charity nám přidělili jiného chlapečka než toho, kterého jsem v Hroznu představila. V tentýž den, kdy jsme adopci vyjednávali, totiž jeden z dobrovolných pracovníků přidělil omylem složku našeho Jamese jinému „adoptivnímu“ rodiči, který také ihned zaplatil. Naše platba přišla až o pár dnů později bankovní cestou, a proto nám našli jiného stejně starého chlapce.

Teď bych tedy ráda představila „už skutečně našeho“ **George Kasule**. Narodil se 13.3.1991, bydlí ve vesnici Kikube a je protestant. Jeho otec David pracuje jako rolník a matka Sarah je v domácnosti, má čtyři mladší sourozence, dva bratry a dvě sestry. Všichni společně žijí ve vlastním domě a na svém poli pěstují banány, kukuřici, ořechy, brambory a kasavu. Část úrody prodávají a sami také pracují na cizích pozemcích. Celkově je rodina velice chudá.

O Georgeovi nám píší, že je společenský, přátelský a upovídaný chlapec, rád hraje fotbal, má rád matematiku a chtěl by se stát lékařem. Jeho rodiče si

čihá, pro mladého člověka zvláště, naše zbraň jest naše víra, čistá láska a pevná naděje. Budeme-li mít toto tré, nemusíme se báti, a tak se nebojíme. Zažil jsem v poslední době několik nespravedlností v úřadě, trochu mne to roztrpčilo, nyní jsem již klidný, neboť není smyslem mého života kariéra, a tak použítím to vše kolem. Peníze a lidská sláva víc lidem škodí než prospívá a já mám doklady mezi kolegy, kteří jsou na výsluní. Dostí však o tom, více o tom, co se týká nás. Na Sionu se mnoho nezměnilo, prázdninová nálada už ovládá sbory i sdružení. Křenek dnes odjel na dovolenou... Moravec nechtěl už obstarávat program... Sjezd už je před námi, v Bratrstvu máš o tom podrobnou zprávu...

Červenec 1935

...Právě jsem dočetl „Lyonské studenty“ a v duchu jsem zkoušel sebe sama, zda mohl bych i já ze své síly býti tehdy takovým svědkem Pána svého, jako byli oni. Spokorou a pokáním vyznat musím, že cítím se k tomu sláb. Bůh mne však postavil na jiné místo, nežádá po mně tu obět největší, půjdu tedy a budu stát na svém místě a budu prosit Pána svého, aby byl se mnou a sílil mne, když budu klesati... Zde v Praze jsme měli minulý čtvrtek loučení s Moravcem. Nebylo sentimentální, ale přesto jsme všichni cítili, že jeho odchodem mnoho ztrácíme. V poslední době nám velmi pěkně vykládal ep. Římanům. Za svého pobytu v Praze mnoho vyrostl. Co sám si na něm nejvíc vážím, je jeho snaha opravdově a plně jít za svým Pánem, v tom vyniká nad mnohé naše mladé duchovní...

Lidé uvažují o tom, abych byl předsedou (jedná se zřejmě o vedení skupiny mladých bratří a sester, která se scházela u Klimenta a kterou do té doby vedl bratr Moravec), sám však se toho bojím, překážky vnější a pak vědomí osobní slabosti, jak mám vést, když sám potřebuji pomoci. Ovšem nechci se uhybat a bude-li to přání všech, budu sloužit tím, co mám.

Jaromír Dus

Z historie vinohradského sboru XVI (pokračování)

V prosinci roku 1920 podal bratr farář Bednář zprávu o výsledku jednání o rozhraničení sborů klimentského, salvátorského a vinohradského. Ke sboru vinohradskému připadlo území Vinohrad a Vršovic. Staršovstvo vzalo též na vědomí, že stávající členové sboru, kteří po tomto rozhraničení patří do jiného sboru, mohou na vlastní žádost ve stávajícím sboru zůstat, další generace jsou však povinny být členy sboru podle svého bydliště. V té době oznámil sboru také bratr farář Marek, že se jeho zdravotní stav zlepšil a že se k 1. únoru 1921 vrátí do sborové práce. Staršovstvo to vzalo s vděčností na vědomí s tím, že sborový život za nepřítomnosti faráře Marka neupadl, nao-

pak nastalo na některých úsecích značné oživení. Začátkem roku 1921 se tedy farář Marek vrátil do sboru a ve sboru se konalo zasedání synodu. V této době do sboru přestoupilo na 378 členů z římskokatolické církve. Byly zrušeny písemné přihlášky k Večeři Páně a staršovstvo se rozhodlo, že zejména přístupující členové budou v přípravě upozorněni na vážnost Večeře Páně. Od dubna pak byly pro nové členy pořádány 2x týdně přednášky. Na svém jarním zasedání (v dubnu 1921) projednalo zastupitelstvo sborové účty na rok 1921 a schválilo účty za rok 1920. Dále zde bylo určeno datum konfirmace na 20. červen 1921 s tím, že konfirmaci vykoná farář Vališ z Libčic. 20. června nastoupil farář Marek dovolenou, 12. srpna pak oznámil, že ze zdravotních důvodů nemůže dále vykonávat práci ve sboru a podává rezignaci. Současně svou rezignaci oznámil také seniorátnímu výboru. Staršovstvo vzalo tuto zprávu s politováním na vědomí a rozhodlo, že o administraci požádá vikáře Kučeru, a pokud by nepřijal, pak faráře Valíše z Libčic. Současně se staršovstvo usneslo napsat faráři Křenkovi do Ameriky, aby přijal volbu za vinohradského faráře. V srpnu byla otázka administrace sboru projednána se seniorem Součkem, který souhlasil s převzetím administrace s tím, že vlastní zastupování bude vykonávat vikář Kučera. Zároveň sbor vyměřil faráři Markovi penzi ve výši 9 408 Kč s tím, že očekává uvolnění farního bytu do konce září 1921. 11. září sborové zastupitelstvo schválilo opatření staršovstva s tím, že lhůta k vyklizení bytu byla prodloužena do 1. listopadu 1921. Penze faráře Marka byla rozložena na dvě části - 6 000 Kč základu a 3 408 Kč drahotního přídatku. Tento přídatek bude možno v budoucnosti snížit, pokud by se snížila hladina cen. V říjnu 1921 staršovstvo požádalo seniorátní výbor, aby umožnil přímou administraci sboru vikářem Kučerou. Na tomto zasedání také rozhodlo o zavedení tykání mezi staršími.

Farář Křenek se v odpovědi na list žádající přijetí volby za vinohradského faráře dotazoval na hmotné podmínky a žádal vyjádření staršovstva, jak by bylo možné hradit náklady stěhování z Ameriky. Dále ještě připomíná, že své rozhodnutí bude moci sdělit poté, co si objasní své závazky v Americe. Seniorátní výbor potvrzuje, že je ochoten dát faráři Křenkovi dekret volitelnosti, jestliže předloží doklad o uvolnění ze své současné církve.

Na podzim roku 1921 byla vymalována modlitebna a zaveden telefon. 23. října uspořádal sbor večer na rozloučenou s farářem Markem. Na podzim tohoto roku se konal také bazar, jehož výtěžek (6 610 Kč) byl věnován na vybavení farářského bytu novým nábytkem.

Podle materiálů bratra Vladimíra Chadima připravil mch

Návštěva krajanů na Ukrajině

Ve dnech 8.-19. dubna jsem měla vzácnou příležitost navštívit dvě české vesnice na Ukrajině – Bohemku a Veselynivku. Byla to pastorační návštěva, vedená Petrem Brodským a umožněná synodní radou ČCE. Jeli jsme také vypomoci místním kazatelům v době velikonočních svátků. Letos se výjimečně datum Velikonoc shodovalo u nás i na Ukrajině. Abychom se vyhnuli frontám na hraničním přechodu, jeli jsme přes Slovensko a Zakarpatskou Ukrajinu. Silnice přes Karpaty byla po zimě vymletá, a tak jsme se pořádně vytráslí. Auto to přečkalo a pokračovali jsme přes Ternopol, Umaň a Lubašivku do Bohemky.

Vesnička je pěkně upravená, po obou stranách Leninovy ulice stojí domky s vedlejším menším domečkem, letní kuchyní. Přes vchod se pne víno, v zahradách rostou jabloně, meruňky, ořechy, višně a pobíhají slepice, kachny a husy. Většina rodin drží jednu nebo dvě krávy. Na konci horní vesnice stojí Betlémská kaple, „shromáždění“, s věžičkou a zvony, které svolávají k bohoslužbám. Dál se rozprostírá široká „balka“, obecní pastvina, s místem pro hry dětí a mládeže, avšak většina prostoru slouží k pastvě drůbeže i krav. Obě strany balky lemuje další řada stavení, snad asi třicet v každé řadě, nazývaná „učastek“. Dolní konec uzavírá nyní soukromá husí farma.

Společně jsme slavili Velikonoční neděli s Večeří Páně, „shromáždění“ bylo plné i při bohoslužbách v pondělí, střední generace se sešla ještě zvlášť navečer. Každý den nám „šikovali“ plné stoly střídavě Hartovi, Jančíkovi, sestra Poláčková, Sverdlovovi, Amálka Andršová i babička Hartová. Měli jsme příležitost k mnoha rozhovorům a dotazům. Bohemští jsou hrdí na to, že obec je plynofikovaná, a nemusejí tak kupovat drahé dřevo a uhlí k „pálení“. Nyní jsou trochu ustaraní, jak letos obdělají půdu, když se družstvo i firma rozpadly; zůstalo málo mechanizace, málo peněz i sil. Další starostí je zvyšování hladiny povrchové vody, která je slaná a s obsahem minerálů, ničí úrodu na zahradách a domy vlhnou. Vesnice se však bez organizace a pomoci družstva nevzmůže na kanalizaci. Tyto starosti podbarvily naše setkání, které přesto bylo srdečné. Před odjezdem jsme ještě navštívili místní školu, kde čtyři třídy učí ukrajinská učitelka (od 2. třídy i češtinu) a Liduška Hartová vyučuje angličtinu. Školní děti nám zarecitovaly a zazpívaly, maličké ze Sadíku zamávaly a už jsme jeli dál do Veselynivky.

Asi 65 km vzdálena leží tato vesnička s rybníkem, který odděluje dvě řady „chat“, ulici Míru a ulici Lenina. Také tam je budova „shromáždění“, která upoutává pozornost svou rudou střechou a věžičkou se zvonem. Ještě týž den jsme se sešli se sestrami, které pro nás připravily svačinu, hovořili